



**Република Србија**  
**ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД**  
Рев 3036/2020  
08.04.2021. године  
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бранислава Босиљковића, председника већа, Бранке Дражић, Данијеле Николић, Добриле Страјина и Марине Милановић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Александар Милић адвокат из ..., против туженог ББ из ..., чији је пуномоћник Ивица Радоњић адвокат из ..., ради утврђења, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 462/20 од 13.02.2020. године, у седници већа одржаној дана 08.04.2021. године, донео је

**РЕШЕЊЕ**

**НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ** одлучивање о посебној ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 462/20 од 13.02.2020. године.

**ОДБАЦУЈЕ СЕ** као недозвољена ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 462/20 од 13.02.2020. године.

**Образложење**

Пресудом Основног суда у Неготину П 709/17 од 15.11.2019. године, ставом првим изреке, утврђено је да је тужилац власник по основу одржаја ниског подрума, спратности П+0 и П+Пк, димензија приземља: са северозапада у дужини од 8,69 м, са североистока у дужини од 22,15 м, са југоистока у дужини од 6,80 м, са југозапада у дужини од 16,79 м и димензија поткровља: са северозапада у дужини од 6,81 м, са североистока у дужини од 4,78 м, са југоистока у дужини од 6,80 м и са југозапада у дужини од 4,80 м и парцеле к.п. број .. у површини од 0.03,14 ха у КО ..., на којој парцели се наведени вински подрум налази, те се обавезује тужени да тужиоцу ово право призна и трпи да се тужилац на напред наведеној непокретности укњижи као власник код Службе за катастар непокретности у Неготину. Ставом другим изреке обавезан је тужени да тужиоцу на име парничних трошкова исплати износ од 370.835,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж 462/20 од 13.02.2020. године, одбијена је као неоснована жалба туженог и потврђена пресуда Основног суда у Неготину П 709/19 од 15.11.2019. године.

Против наведене пресуде тужени је благовремено изјавио ревизију, због погрешне примене материјалног права, с предлогом да се о истој одлучује применом одредбе члана 404. ЗПП, ради уједначавања судске праксе.

Тужилац је поднео одговор на ревизију.

Одредбом члана 404. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11, 49/13-УС, 74/13-УС, 55/14 и 87/18 – у даљем тексту: ЗПП), прописано је да је ревизија изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија). О дозвољености и основаности посебне ревизије одлучује Врховни касациони суд у већу од пет судија.

Врховни касациони суд је у границама својих овлашћења, на основу члана 404. ЗПП, оценио да у конкретном случају нема места одлучивању о ревизији туженог као о посебној ревизији, јер не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса и уједначавања судске праксе, као ни новог тумачења права примењеног у овом спору на утврђено чињенично стање које се ревизијом не може оспорити.

Из наведеног разлога нису испуњени услови да се у овој парници прихвати одлучивање о ревизији туженог као изузетно дозвољеној, па је на основу члана 404. ЗПП Врховни касациони суд одлучио као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије, у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни касациони суд је утврдио да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 403. став 3. ЗПП прописано је да ревизија није дозвољена у имовинско-правним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност износа од 40.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе.

Тужба је поднета дана 14.07.2017. године, а вредност спора означеног у тужби је 1.000.000,00 динара.

Имајући у виду да се у конкретном случају ради о имовинскоправном спору, у коме побијана вредност предмета спора очигледно не прелази динарску противвредност 40.000 евра према средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, то је Врховни касациони суд нашао да ревизија није дозвољена.

Имајући у виду изнето, на основу члана 413. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у другом ставу изреке.

Председник већа - судија  
Бранислав Босиљковић, с.р.

За тачност отправка  
Управитељ писарнице  
Марина Антонић